

по ритлитъ на колитъ, Ицата се надигна, взема бѣлия си бастунъ за „бой съ ножъ“ и съ страшно отворени очи изрева „напредъ на ножъ“. Докато каза това, на което дори никой не обърна внимание, взетиятъ отъ него бастунъ за „бой съ ножъ“ така жестоко се стовари върху невинната глава на близко хруптящата овчица, че тя се завъртѣ и почна да агонизира. Околнитѣ овце се разбѣгаха, а овчарьтъ, който не забеляза нападението, биде извиканъ отъ Ицата.

— Тичай, юнакъ, при дружинния и му доложи, че една овца е болна. Питай го, да я заколишъ ли или да я оставишъ да се мжчи.

*

Насѣдали, скръстили ржце подъ масата, чакахме почване на вечерята. Бѣше нѣкакъ особено тягостно. Ицата, скръстилъ и дветѣ си ржце надъ димящата си лула, като че ли се молѣше за душата на невинната жертва. Най-после, майорътъ наруши мълчанието.

— Господа, днесъ една овца е била болна. Да не се мжчи, наредихъ да се заколи. Както знаете, въ Велики постъ сме, но все пакъ има ли нѣкой желание отъ васъ да яде месо отъ болна овца.

— Мълчание. А то се знае, всички ротни и взводни бѣха предизвестени, че овцата е била здрава.